

Óda na Opavu

Tvá čistota tak jednoznačně převažující nad Černým městem, jako průzračnost lásky nad nenávisť.
Jen uchovej si svou nevinnost, tu prostěradlovou bělost jako bělmo, jako rám do duše.

Až láskou oslepnouti můžeš přiložením nektaru Dionýsova k vyprahlému hrdlu tvému.

Pokud jinové světlo tebou proudí, k odsouzení bližního svého k temnému mostu Tě to táhne,
jen abys mohla vyhlížet tuto krásu nepopsatelnou přes hradby věžeňské/ vítězné.

Ó, Opavo, tvé jméno hypnotizuje pavími oky nedosažitelnými, proč jen tak vrtkavými jako
první sníh?

Kristina Běrská

Ó, Opavo, bílá jak sníh. Tvá krása se nedá slovy vyjádřit, pouze zdaleka přiblížit. Tvá historie mě
dojímá a divuje zároveň. Tolik jsi toho prožila, bohužel i strašné věci, ale i ty z tebe utvořily to, co
jsi teď. Perlu v našem kryji, diamant v našich srdcích. Tvé parky obohacují architekturu, která není
vždy krásná, ale je ti vlastní. Navzdory tomu, že nejsi největší, máš velké srdce, které přivítá
každého návštěvníka. Nejkrásnější však jsi v noci, když auta opustí tvé ulice a žlutá záře pouličních
lamp osvětluje těch pár chodců. To se ukáže pravá podstata tvá, podstata, na kterou jsem hrdý.

Petr Musila

Ó, Opavo! Jak úžasná jsi! Cítím tě, slyším, můžu se tě dotknout a dokonce i ochutnat. Tvé světlo,
které rozzáří potemnělé uličky a zažene nebezpečí, už nevidím. Pohaslas, má lásko, kdysi jedno
z nejhonosnějších měst celé republiky. A dnes? Dnes v tobě přemítají ubohé existence, hledajíc
útěchu v temnotě. A přesto. I přes veškerá tvá pochybení a strasti jsi utvářela a utváříš životy lidí
v tobě žijících, snažících se o pochopení a oživení tvé zašlé krásy.

Ubohá bílá Opavo, vznášís se nad námi temná mračna. Co mě tedy nutí vzpomínat nad tvou
krásou a nosit v srdci tvůj půvab? Jsi město vzpomínek, a proto tě ctím...

Jakub Poledne

Ó, Opavo, domove můj, medem, strdím a metanolem oplývající... (M.M. Hoppová)

Ach, ty město moje rodné, ty jež se tyčíš nad všemi ostatními a zároveň saháš hlouběji než všechny
dohromady. (Óda na Ostravu, Jakub Klemens)

Opavo, co blbneš? Dvě ráno a ty záříš široko daleko jako planoucí hvězda na povrchu země. Ať žije
světelné znečištění! (Tomáš Rychlý)